

belofte moeilijkheden zou veroorzaken. Er had nadien wel via van 't Sant een nabetaaling van f 7 000 plaatsgevonden als compensatie voor het derven van het maandgeld dat mej. le Roi van de gezant placht te ontvangen, alsmede voor de reis naar Amerika, maar met die nabetaaling was jhr. Jan van Vredenburg accoord gegaan. Ook waren aan van 't Sant alle door hem gemaakte onkosten (bijna f 600) vergoed.

Later, aldus *De Telegraaf*, was jhr. Jan van Vredenburg zich gaan afvragen of mej. le Roi (die hij niet te zien gekregen had) wel bestond. Op zijn verzoek had de Nederlandse consul-generaal te Antwerpen een onderzoek ingesteld. 'Te Brussel zou de dame in kwestie hebben gewoond, maar men vond', berichtte *De Telegraaf*, 'geen spoor. Te 's-Gravenhage zou zij in het hotel Paulez hebben gelogeed, maar zij ontbreekt in de boeken. Te Berlijn zou zij zijn gehuwd, maar de burgerlijke stand zegt er niets van. Te Riga zou zij zijn geboren, en opnieuw zwijgt de burgerlijke stand. Te Hamburg zou zij passage naar Amerika hebben geboekt, doch haar naam is nergens te vinden. Tenslotte zou zij zich te Boston hebben gevestigd, maar ook daar is zij niet op te sporen. De heer van 't Sant zegt, dat hij blijkbaar het slachtoffer is geworden van een bedriegster.' Echter: 'Zoals wij reeds vroeger hebben gemeld, wordt de echtheid van de handtekening van Elisabeth le Roi in twijfel getrokken en heeft de familie-van Vredenburg beproefd te bewijzen dat zij door de heer van 't Sant zelf geplaatst zou zijn.'

Twee dagen later, 1 juli '35, kwam *De Telegraaf* op de zaak terug. 'Er moet', schreef het blad, 'afgerekend worden met de bewering als zou men de heer van 't Sant niet willen vervolgen om erger te voorkomen.'

Aangezien hetgeen *De Telegraaf* op 29 juni gepubliceerd had, de voor van 't Sant gunstige indruk die jhr. de Brauw met zijn persbericht had trachten te wekken, goeddeels teniet gedaan had, werd door de Brauw voorgesteld, de integrale tekst van de uitspraak waartoe de commissie van drie gekomen was, aan de pers te verstrekken. Mr. Hartog had hier geen bezwaar tegen. De tekst verscheen op 2 en 3 juli in de bladen. Daarin las men dat de commissie aan vier grafologen de vraag had voorgelegd of mej. le Roi's handtekening onder het proces-verbaal door haarzelf dan wel door van 't Sant gezet was; twee van de vier hadden tot het eerste, twee tot het laatste geconcludeerd. Op bepaalde punten waren evenwel de inhoud van het belangrijke proces-verbaal van 10 december '27 en de nadere mededelingen die van 't Sant aan jhr. Jan van Vredenburg gedaan had, bevestigd in beëdigde getuigenverklaringen, o.m. van van 't Sants secretaresse. Van 't Sant had overigens in Brussel aan mej. le Roi niet f 40 000 betaald, maar f 20 000. De resterende f 20 000 en de aanvullende f 7 000 waren haar in gedeelten ter hand gesteld, de laatste portie, aldus van 't Sant, in Berlijn, waarheen hij